

har stærket disse Lovbestemmelser, kan det være aldeles i sin Orden, at man kan ønske at vende tilbage til Lovens almindelige Bestemmelser; men i et Land, hvor Udviklingen er gaaet accurat den modsatte Vej, hvor den almindelige Lovs Bestemmelser ere meget strenge som hidrørende fra den gamle Tid, og hvor Forsvælgelsen i enkelte af disse Bestemmelser er kommen ind netop igennem Presselovgivning, der er det urigtigt, naar man troer at kunne vende tilbage til den almindelige Lov. Vor almindelige Lovbog er nemlig meget streng, og jeg skal herom blot henvise til Lovens 6—1—7, hvor der staaer: „hvem som overbevises at have lastet Gud, eller bespottet hans hellige Navn, Ord, Sacramente, hannem skal Tungen levendes af hans Mund udskæres, dernæst hans Hoved afflaaes og tilligemed hans Tunge sættes paa en Stage“, og til Lovens 6—4—9, som siger: „Taler Rogen ilde om Kongens Regjering, have forbrudt Gæde og Guds. Hvis saadan Tale ogsaa haver Næseende til Opsættelse mod Kongen, da er Livet ogsaa forbrudt.“ Dersom man altsaa, saaledes som der er foreslaaet, hæver alle om Trykfriheden tidligere udgaaede Anordninger, falder man ned i hele denne gamle Lovgivnings allerstrengeste Bestemmelser, som da vilde komme til Anvendelse. At det nu er nogen særdeles varm Hjerlighed til Pressen, som kunde berede den en saadan Tilstand, det kan jeg virkelig ikke forstaae. Skulde man følge dette Forslag, maatte man da tillige gaae en anden Vej, nemlig først give en heel ny Lovgivning om alle disse Materier (Ja! Ja!). Ja, havde vi først en ny, til Forholdene svarende Lovgivning om alle disse Materier, ja, da var det vistnok kun en Form-Sag, om man meente, at Presseloven blot skulde bestaae i den Bestemmelse, at, hvad Strafverdigt der yttredes igennem Pressen, skulde straffes efter den Lovgivning. Jeg maa endvidere i denne Henseende tillade mig at bemærke, at jeg vilde finde det mindre hensigtsmæssigt, om man vilde slaae ind paa denne Vej; thi der er ogsaa andre Forbrydelser, som knytte sig til de her omtalte Presseforseelser, og som man i saa Fald maatte gaae

ind paa i deres Heelhed. Forbrydelser f. Ex. mod Kongen kunne jo ikke alene skee igennem Pressen, men ogsaa paa mange andre Maader. Man maatte altsaa have en heel ny Lovgivning, som indbefattede dem alle. Skulde man af den nugældende almindelige criminelle Lovgivning udrive enkelte Stykker, vilde disse komme til at staae aldeles isolerede, og, vilde man ikke dette, kom man ind paa en meget dybtgaaende og vidtløftig Under søgelse, som jeg ikke seer, naar der kunde komme en Slutning paa. Jeg kan derfor ikke finde Andet, end at man, saaledes som Sagen nu staaer, i sin Heelhed kan og bør tage imod det foreliggende Lovforslag som et Beviis paa den nærværende Regjerings venlige Sindelag for Pressen, og som et Udtryk af dens Frisindethed, hvorpaa vi ogsaa i andre Henseender have havt Beviser. Jeg troer altsaa, i Henshold til mit Ansøgte, at, hvis vi enten bleve staaende ved Fdg. af 1799, saaledes som den er forandret ved den provisoriske Forordning af 24de Marts 1848, eller vi vilde gaae endnu længere tilbage, nemlig til Lovens almindelige Forskrifter, saa fik vi i begge Tilfælde en for Pressen langt uheldigere Tilstand end efter det foreliggende Lovforslag, og endelig, at, dersom man vilde gaae ind paa først at give en Lov om Misgjerninger i Almindelighed, saa vilde man paatage sig et Arbejde, som for Dieblisset var aldeles uoverkommeligt. Jeg skal ikke videre indlade mig paa Lovforslagets Enkeltheder, men kun bemærke, at jeg ikke finder i den hele Lov noget Spor af, at Ministeriet har tænkt paa sig selv eller søgt nogen Sikkerhed for sig selv, og at jeg ikke seer, at der med Hensyn til arekrænkende trykte Beskyldninger mod Ministeriet er nogen anden Vej for det at gaae end den private Søgsmaalsvei, og at ligeledes den Sikkerhed, som ved Lovforslaget er givet fremmede Regjeringer, efter min Formening er ordnet paa hensigtsmæssigt Maade. Jeg maa saaledes holde for, at Forordningen, med endeel Forandringer og Lempelser, som meget godt kunne gjøres, vil være særdeles brugbar for Landet.